

Svět v posledních desetiletích stojí na zásadní křižovatce. Buď bude pokračovat v kurzu, který mu vnuklo osvícenství a bude se nadále pokoušet o plynulý hospodářský růst, který však v omezeném prostředí nemá dlouhodobé vyhlídky, anebo se přikloní k omezení vlastního blahobytu a nastoupí cestu trvalé udržitelnosti. Státy Severu se již k hodnotám trvalé udržitelnosti většinou otevřeně přihlásily a včlenily je do svých legislativ. Praxe není jistě vždy růžová, nicméně můžeme snad říci, že věci jsou zde alespoň na dobré cestě. S většími obavami musíme hledět na vývoj v tzv. druhém a třetím světě. Jejich společnosti teprve aspirují na stupeň technologického rozvoje Západu, aniž by jim ekologická ohrožení z toho plynoucí příliš zatěžovala mysl.

Koncept trvale udržitelného rozvoje není a nechce být ideologií, nemá být novým opiem lidstva, přesto by posláním západních států nyní mělo být šíření postmateriálních hodnot mezi něž patří uvědomělá skromnost či výběrová náročnost. Trvalá udržitelnost postuluje nové směřování lidské společnosti při spatřování štěstí v naplňování kulturních, estetických, etických hodnot.